

GO

▲ De zonnebloem heeft een ingebouwde wekker.

de takken gebeurt op het ritme van een interne klok, of komt door de beschikbaarheid van water en licht: daar zijn de onderzoekers nog

niet uit. Er bestaan planten met een ingebouwde wekker. Zonnebloemen bijvoorbeeld. Die draaien zichzelf nog voor het licht wordt, al in de beste ochtendpositie. Zodat de plant gelijk met de eerste zonnestralen alweer suikers kan maken. Geen zonnestraal wordt verspild. Daar kunnen we allemaal een voorbeeld aan nemen.

Een mooie nazomer, Gerda

EUREKA

Wat snippers vershoudfolie houden je bagage droog

Zo simpel kan het zijn: hoe de kleinste ingrepen het leven op vakantie makkelijker maken.

▶ **#vershoudfolie**
Haal de dop van flessen die kunnen lekken. Vouw vershoudfolie om de opening. Schroef de dop terug en voilà: de fles over-

leeft de reis zonder lekken.

▶ **#knoop**
Losse oorbellen vervoer en bewaar je in een kledingknoop (zo één met twee gaatjes erin).

▶ **#etui**
Transparante

pennen-etuis gebruik je als bewaarplaats voor EHBO-artikelen en andere spullen in de categorie 'altijd handig'.

▶ **#toiletrol**
Fikkie stoken? Vul een lege toiletrol met droog materiaal dat gemakkelijk vlam vat.

Rol het pakketje in krantenpapier en stop de uiteinden naar binnen. Zo heb je een *fire starter*.

▶ **#muffinvorm**
We hebben 'm al eens voorbij zien komen: de muffinvorm. Doet in een kratje ook prima dienst als drankjeshouder op wankel terrein.

O, die zee aan loze ruimte. Eén hoog raampje aan de voorkant en een luifeltje met ruches leverde hem zijn bijnaam op. Het praktisch nut was nihil.

Daarover gesproken: het top-punt van luxe was het als je je boodschappen niet als een holbewoner hoefde te begraven of direct na aanschaf te nuttigen. Nee, dat je ze kon bewaren in een elektrisch gekoelde box...decadent! Onze *mobil cooler* van Electrolux van ons is op een goede (of eigenlijk slechte) dag in vlammen opgegaan. Gelukkig werd het een koude zomer.

De campingsmoking

Niet dat kou ons deren kon. Welnee! Daar had je die topuitvinding uit de jaren 80 voor: het trainingspak of campingsmoking.

Het trainingspak dat toen nog niet onderhevig was aan het slechte imago dat het in de jaren 90 opliep door de gabberscene.

Even tussen ons: na zelf jarenlang van de geneugten van het trainingspak te hebben geproefd, begrijp ik die gabbers met terugwerkende kracht helemaal.

Onze koelbox is op een goede dag in vlammen opgegaan

— Marlous Snijder

Die broek en dat jasje van 100 procent polyester waren ook gewoon superpraktisch. Lekker warm als het 's avonds afkoelde en zó droog.

Tijdens onze vakanties kon je mij uittekenen in een felpaars trainingspak met neongele, witte en felgroene accenten (over *colour blocking* gesproken), al dan niet met een fietsbroek eronder voor als het te warm werd. De broekspijpen waren een fractie te lang, maar wat deerde dat?

Ik topte mijn outfit af met sport-sokken en een stel stevige Diadora's. We liepen er allemaal zo bij. Om er maar eens een klaverjasterm in te gooien (mijn vader en ik waren er meester in, vaste prik na de koffie):

je hebt altijd nog een maat. Of beter gezegd: een familielid met dezelfde twijfelachtige smaak als jij.

Imago? Kun je dat eten? Ik had ze voor geen goud willen missen, die vakanties.

den, heb ik zo het vermoeden.

Bontgekleurd

Waar kampeermateriaal tegenwoordig wordt uitgevoerd in stemmig zwart, wit of grijs, bezaten wij zoals iedereen in de jaren 70 en 80 luifels en voortenten in een opmerkelijk palet van oranje, bruin, groen en geel (of een andere psychedelische kleurencombinatie).

Tegenwoordig noemen we dat *colour blocking* en heeft dat de naam heftig te zijn, toen was dat allemaal heel gewoon. Alsof al die contraste-

rende kleuren visueel nog niet enerverend genoeg waren, bevatten voortenten ook nog (bloemetjes)gordijntjes in een contrasterende kleur. Mijn ouders wisselden onze bruin/geel/groen/oranje voortent af met een kanariegele luifel. Daaronder aten we van ons Rosti Mepal-servies (vergeet titanium, het materiaal waaruit Rosti Mepal is opgetrokken, is sterker).

Ons kampement was daardoor op zijn zachtst gezegd eclectisch te noemen, zeker toen eind jaren 80 nog een stel felgekleurde klapstoelen en

dito kussens aan werden toegevoegd én mijn ouders de Adelaar-tent van V&D inwisselden voor...

De frietkraam

Had je op een regenachtige dag een staande receptie voor vier man willen houden, dan was de frietkraam dankzij zijn hoge, smalle uitvoering dé perfecte tent geweest.

Om raadselachtige redenen hadden mijn ouders deze hoge canvas-tent, waarmee zij ver voor mijn geboorte al door Frankrijk trokken, weer van stal gehaald.

▲ **Dat waren nog eens tijden: de familie Snijder met hun kampeergerei dat nu retro zou zijn.**

